

maa vi se, om vi kan forklare bedre, hvad Holberg egenlig mente, og hvorfor han mente det.

1) Det første Bevis — at Holberg jo var Pebersvend, indrømmer jeg, at jeg ikke kan gendrive.

At alle ugifte Mænd hader Kvinderne, og at alle ugifte Kvinder hader Mændene, det er for en vis Art af Kvinder og Mænd noget saa ubestrideligt, at jeg aldeles ikke vil give mig af med at bestride det. Jeg gaar simpelthen udenom det.

2) Hvad det andet Bevis angaar, Holbergs kristiansandske Iver for at bevise, at Kvinderne ikke er Mennesker, saa skal jeg henvise til hans egne Ord derom i hans Levned. Skriftet selv skal ikke have været alvorlig ment, det var nok en Satire over den Slags Beviser, som Erasmus Montanus fører for, at Per Degn er en Hane, og hvoraf man kan lave saa mange, det skal være. Og hvad nu angaar Holbergs Benyttelse af det, saa siger han selv, at »det var mest for at fordrive Tiden«; og det varede da heller ikke længe, siger han, »før jeg afstod fra mit Kætteri, ja endog, at jeg kunde vise, hvormeget min forrige Vildfarelser gik mig til Hjærte, tog jeg mig siden for ved alle Lejligheder at udbrede Fruentimrets Berømmelse, hvorved jeg fik Lejlighed til at sætte mig i Kredit hos de fornemste Jomfruer der paa Stedet.« — Det hele var altsaa en Spøg; men saa brat og fuldstændig var hans Omvendelse fra »Kætteriet«, at det endog fremkaldte en Tradition om, at det var en enkelt bestemt »fornemme Jomfru der paa Stedet« som fik ham omvendt til den Tro, at Fruentimmer var ikke blot Mennesker, men endog meget attraaværdige Mennesker. Derfor henlægges da den ulykkelige Kærlighedshistorie, som Holberg i Følge den romantiske Recept for en Digter *maa* have, til Kristianssand.

3) Nu Dameselskaberne. At han bare kom der for at høre ^{en} løs Snak, det tyder da virkelig ikke paa, at han sætter Kvinden højt? Aa jo, det kunde endda være. Naar De selv vil læse Ep. 99, skal De se, om han vurderer Mændenes Tale højere. Han skildrer ugenert sine Kønsfæller som Pedanter, der af deres Stilling som Skabningens Ypperste føle sig forpligtede til stadig at give Alvorsmanden, at føre lærde Discourser over Materier, som: den sidst paadømte Højesteretssag, den ny kongelige Forordning og sligt, som blot er til at bryde Hjærnen. Men da Holberg nu gaar i